

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708764208624/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Jer. Lad mig faa Bourgogne – Volnay – Nuits .... helst Chamber-
tin!

Hvad siger han? spurgte den lille Tyske.

Han siger:

»Ich bin stolz auf meine rothe Nase!« – sang Overgaard.

Ach! hären Se doch! is' dees 'n langweiliges Ding! Singen mer
was aanderes! ...

Hun gik til Klaveret med Overgaard; han akkompagnerede
hende. Frøken Natalie sluttede sig til dem. De lo, sang og pludre-
de i et Kaudervælsk, de Tre, ganske som Børn.

Gerhard havde flyttet sig over til Frøken Edith, der rykkede
sin Stol bort fra Brynjulfsen. Meget hurtigt var hun og Gerhard
inde i en Samtale, som de fortsatte uden at lade sig afbryde af
Munterheden ved Klaveret. Han fæstede sine Øjne, rolig og for-
nøjet, med en Blanding af ærbødig Opmærksomhed og kamme-
ratlig Venlighed paa hende. Hans Ligeftremhed, noget beskedent
og dog udpræget i hans Væsen, gjorde hende selv ligefrem, med-
delsom og munter. Hun lo gentagne Gange, idet hun lænede sig
tilbage og drak af sit Glas, utvungent og med en Dames instinkt-
mæssige Fornemmelse af at være i godt Selskab og derfor kunne
sætte Tvang tilside. Hun lo – af en og anden Pudsighed, som
Gerhard fortalte uden at gøre sig særlig Umage for at være mor-
som ... og Gerhard bøjede sig for denne velklingende Latter, som
for en Overrisling af noget Foraarsundt, af noget, der er frodigt
og rent. Gennem hans Sind fór i samme Øjeblik den lille spør-
gende Tanke – som Brynjulfsen tidligere paa Aftenen havde ud-
talt: – hvor kommer hun her i disse Omgivelser? og – sidder hun
saaledes Aften efter Aften derude? ....

Der spejlede sig i hans Miner, i hans Blik, noget af denne
Tanke. Han tvang det tilbage – men det havde røbet sig. Paa den
unge Piges Ansigt kunde han læse sig til, at hun var skarpere Jagt-
tager, end han havde formodet. Der kom en Bedrovelse i hendes
Øjne – en barnlig Trods om Mundens fine Spil .... og atter var
det, som om hun strøg det bort; – hun nippede til Glasset – og
sagde:

Er De Maler? Der kom en Kunstmaler herude ... han bad mig